

■ वृत्तसंस्था, अहमदाबाद, दि. २४ :

पंत्रप्रधान नरेंद्र मोदी याच्या अहमदाबाद, गुजरात दौऱ्यापूर्वी, गुहे शाखेने शनिवारी एलिसबिज रीलल हॉटेल्समध्ये एक सीरियन नागरिकाला अटक केली. त्याचे नाव २३ वर्षीय अली मंघाट अल-अझाह. असे आहे. मुळे शाखेचे सह पोलीस अवृक्ष शरद संघटन यांनी मार्गितले की, अलीकडून ३६०० अमेरिकन डॉलर्स आणि २५ हजार भारतीय रुपये रेखा जप करण्यात आले आहेत. त्याच्या शेरीगवर गोल्डांसह अनेक जखांच्या खुणा आढळल्या आहेत. अधिकार्यांच्या म्हणण्यानुसार, अली त्याच्या ३ साथीदारांसह गाझा पीडितांच्या नावाने मशिदी आणि इतर ठिकाणांनून निधी गोळा करत असे. नंतर ते त्या पैशाशून विलासी जीवनशैली जगत होते.

* वर्ष १७ * अंक ५३ * * वाशीम *

अग्राग्रलेख खरीखरी.. बिहार आणि झंडिया

बिहार राज्याच्या विधानसभा निवडणुकीचे नगारे आता जोरात वाजू. लागलेले आहेत. राहुल गांधी यांनी फक्त एक पत्रकार परिषद घेऊन सर्व देशात खल्खल उडवून दिलेली आहे. ते दररोज निवडणूक आयोगावर दणदण वार करीत आहेत अरोरे करीत आहेत. त्यासाठी निवडणूक आयोगाने एक पत्रकार परिषद घेऊन मात्र त्यानंतरही राहुल गांधीचे आरोप पुढी मोद्या प्रमाणावर सुरुच आहेत. राहुल गांधी एककाढी अर्धेवढ राजकारणी होते आता ते ओवरटाईम राजकारणी झालेले आहेत. त्याचे हातात सर्विधानाची प्रत घेऊन त्यांनी जे जे आरोप केले त्याचा खुलासा निवडणूक आयोग करीतच नाही. राहुल गांधीचे आरोप खोटे होते असेच पालुपद निवडणूक आयोगाने लावलेले आहे मग निवडणूक आयोग त्यांच्या विरुद्ध एफआयआर का दाखल करीत नाही. असा सर्वांग भारतातील जनतेला पडलेला प्रश्न आहे. कोणताही परिस्थिती एकाही प्रश्नाचे उत्तर न देता निवडणूक आयोग काया सिद्ध करू पाहत आहे हेच समजत नाही. त्यामुळे एका मोद्या संवैधानिक आस्थानेवाच विरुद्ध देशभारत मोठा संरक्षण निर्माण झाला आहे. गेल्या आठवड्यापासून राहुल गांधी यांनी विधानसभ्ये मत अधिकार याचा सुरु केलेली आहे. झंडिया आयांडी गेल्या काही दिवासांपासून अगदी थंड बस्त्यामध्ये उत्तराही त्यांच्यामध्ये कुठलीच हालचाल दिसत नाही असेही सत्तारूढ पक्ष वारंवार म्हणत होता. त्यावेळी सर्वच लोकांमध्ये आरोपी भावना होती कारण आम आदमीने झंडिया आयांडीतून बाहेर पडण्याची जाहीर घोषणा केली होती. पंथ्यं बंगलाच्या तृणमूळ कांगडे नेसे सुद्धा एकला चलो चा नारा दिला होता. त्यामुळेच झंडिया आयांडीतूल इतर पांचांच्या मनातही चलविल चालू असेल असे वाटले. परंतु बिहारमध्ये एसआयआर मुळे ६५ लाख मतदारांची नावे कीरणात अली हाच प्रयोग इतर राज्यांही होऊ शकतो. काही ठिकाणी मते वाढू शकतात तर काही ठिकाणी मध्ये कमी होऊ शकतात असा आरोप राहुल गांधी दररोज करीत आहेत. त्यामोठतच ही मतांची चोरी आहे असेही त्यांचे म्हणणे आहे. त्यामुळेच की काया निवडणूक आयोगाच्या आताच्या वागणुकीवरून आपल्यावरही अशीच गाज पडू शकते हे दिसून आव्यासे आता विस्कटलेली झंडिया आयांडी पुढी घटू होते असल्याचे दिसत आहे. राहुल गांधी यांच्या मतदान अधिकार यात्रेत झंडिया आयांडीतूल झाडून सोरे पक्ष आणि त्यांचे सर्वोच्च नेते सामील होत आहेत. आगामी उपराष्ट्रपती पदाच्या निवडणुकीत विजय मिळवण्यासाठी सत्तारूढ पक्षाला धावपल करावाचा लागत आहे. खोरे तर एनडीएचा उमेदवार निवडून आणण्यासाठी फक्त ३९३ मतांची गरज आहे आणि एनडीए मधील सर्व पक्षांजवळ ४२५ च्या वर मते आहेत. एवढे असुनही सत्तारूढांच्या बाजूला निश्चितता का नाही हा सुद्धा एक मोठा प्रश्न आहे. एनडीए मधील चंद्रबाबू नायाडू यांची सोडेबाजी, खुद भारतीय जनता पक्षालील चंद्रबाबू नायाडू यांची गैरमर्जी हे सर्व घटक सध्या सत्तारूढ पक्षाला वेतार करीत आहेत. भारताच्या निवडणूकीच्या वित्तीहासात उपराष्ट्रपती या पदावरीची निवडणुकी सहज पाहू येत तर त्यामुळेच एकाच वेळी सोडलेले अनेक झेणे झेण हल्लेवासून संरक्षण कवच वेगवेगव्या लक्ष्यावर हल्ला केला ज्यामध्ये २ हाय स्पीड फिस्टड विंग मनवरहिं झेण आणि एक मल्टी कॉर्टर झेण यांचा समावेश होता. हे तीन संरक्षण प्रालंतीवरील अवलंबित कमी होईल.

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली, वाशीम, भंडारा, गोंदिया, मुंबई, पालघर (ठाणे), नाशिक आणि चंद्रपूर महासागर

नागपूर, अकोला, अमरावती, खांगांव, यवतमाळ, वर्धा, गडचिरोली,

‘गिरा तो भी टांगा उपर’ !

प्रिण महिन्यात सुरु झालेला उद्घव आणि राज ठाकरे या दो-ही भावांमधील 'युती' बाबत सुरु असलेला 'खो-खो'चा खेळ अंदेर उद्घव ठाकरेच्या वाढविवाच्या मुहूर्तावर संपला. तब्बल १९ वर्षांनी राज हे मातोश्रीची पायारी चढले; आणि अंदेर, एकदाचे 'गंगेत घोडे न्हाले' असे म्हणत, दोन्ही पक्षांतील उत्साही कार्यकर्त्यांनी सुटकेचा दीर्घ श्वास सोडला. 'अतिविद्वान' विश्वप्रवक्त्यांची तर, 'किंती सांगू मी सांगू कूणाला, आज आनंदी आनंद झाला', अशी स्थिती झाली. (अर्थात, आनंद मनापासून होताकी, 'दिखाऊ'? हेत्यांनांचा ठाऊक) आनंदाच्या भरातते' अर्ध्या हळकुडाने इतके पिवळे' झालेकी, त्यांनी लगेच, युतीची घोषणा करत' आता महाराष्ट्रातील कोणतीही 'अघोरी' शक्ती मराठी माणसाला थांबवू शकणार नाही' अशी भीमगर्जना केली. तसेच, मुंबई, नवी मुंबई, ठाणे, कल्याण-डोंबिवली, पुणे, नाशिक, संभाजीनगर या महापालिकांत आता भगवाच फडकणार, असेही 'छातीठोकपणे'(?) जाहीर करून टाकले. (अर्थात, काही दिवसांतच आपल्यावर नेहमीप्रमाणे छाती बडविण्याची वेळ येईल, याची कल्पना त्यांना होती की नव्हती, हे त्यांचे त्यांनाच माहीत)- एचएमव्ही पत्रकारांनी 'आता महाराष्ट्र थावणार नाही', 'महाराष्ट्राच्याराजकारणाचे चिव्हबदलणार', असे ढोल वाजवण्यास सुरुवात केली. तर, बटीक झालेल्या वृत्तावहिन्यांनी 'ठाकरे ब्रॅण्ड' या विषयावर 'स्पेशल रिपोर्ट' आणि 'चच्चं'च्या कार्यक्रमांचा 'धुरळा'च उडवून दिला. याच दरम्यान, मुंबईच्या 'बेस्ट' पतपेक्षीची निवडणूक लागली. गेली ९ वर्ष येथे उद्घव ठाकरे यांची सत्ताहोती. 'युती'ची सुरुवात याच निवडणुकीपासून करण्याचे ठरले. 'ठाकरे ब्रॅण्ड' या ठसठशीत नावाचे पोस्टर आणि बॅनर्स लावून वातावरण निर्मिती करण्यात आली. आजपर्यंत कोणालाही माहीत नसलेली 'बेस्ट

‘शेवपेही’ मुंबईच्याच नव्हे तर, बहुधा राज्याच्या शेवटच्या माणसाला माहीत झाली. अखेर, सोमवारी (दि. १८) मतदान पार पडले. दुस-याच दिवशी म्हणजे, मंगळवारी सकाळी मतमोजणी सुरु होणार होती. परंतु, मुंबईत सुरु असलेल्या मुसळधार पावसाने मतमोजणी सुरु होऊ शकली नाही. रात्री उशिराने मतमोजणी होऊन निकाल समोर आले. शास्त्रांक राव यांच्या पॅनलला १४, प्रवीण देरेकर यांना ते तर बहुचर्चित ठाकरे ब्रॅंडच्या आदर्श (?) पॅनलच्या हाती ‘भोपळा’ पडला. सदरचे निकाल हे अनेकांना ‘धक्कादायक’ वाट असले तरी, अपेक्षित असेच लागले, असे म्हटल्यास चुकीचे ठरणार नाही. कारण, बाळासाहेबांच्या निधनानंतर ‘ठाकरे ब्रॅंड’ची जादू कमी झाली होती. नंतर, २०१४ च्या विधानसभा निवडणुकीत उद्घव ठाकरे हे, स्वतःच्या आणि मुलाच्या स्वार्थासाठी बापाच्या ‘स्वामिमानी’ विचारानंतर तिलांजली देत आणि जनादेशावर दिवसाढवल्या दरोडा टाकून ‘बारामती’च्या ‘कारामती’ काकाच्या मांडीवर जाऊन बसले, तेव्हाच ‘ठाकरे ब्रॅंड’चा अंत झाला होता. तसा संकेतही मराठी माणसाने विधानसभा निवडणुकीत त्यांना घरी बसवून दिला होता. पण, ‘त’ म्हणजे ‘तपेले’ हे कलण्या इतकी बुद्धी ज्याच्याकडे नसेल त्याला ते कसे कळेल? आणि त्याला आपणीही काही करू शकत नाही, असो.

खाराक्सोटी सामनातर अजून दूरच होता. परंतु, ‘टी-२०’ सामन्यात आणि तीही पहिल्याच चॅंडूत शुभ्यावर विकेट पडली. मूर्हूतलाच ‘अपशकून’ झाल्याने, दोन्ही पक्षांच्या गाठात चितेचे वातावरण पसरून सवाटा पसरला. एचएमव्ही पत्रकार, नेते, पदाधिकारी यांनी ‘मिठाच्या गुळण्या’ धरल्या. तर, बटीक झालेल्या वृत्तवाहिन्यानी निवडणुकीबाबत ‘ब्र’ शब्दही न काढत, दिवस-रात्र मुंबईच्या

वासाच्या बातम्या चालविण्यात धन्यता मानली. आच निकाल जर उलटा लागला असतातर, सामनात घो 'डाला', 'उखाड दिया', 'नाद करायचा नाय', आता लक्ष्य विधानसभा आणि 'लोकसभा' अशा अथळ्यांखाली रकान्याचे करके भरून लेख प्रसिद्ध गाले असते. बटीक वृत्तवाहिन्यांनी दूरदर्शनच्या डंड्याला तडा जाईपर्यंत बातम्या आणि चर्चासिंत्रांचे कड 'रंगवले असते.

निवडणूक' आणि 'खेळ' या एकाच नाण्याच्या दोन आजू आहेत. दोन्ही मध्येही एकाचा पराभव आणि काचा विजय ठरलेला असतो. खेळात झालेला पराभव जो खेळाडू खिलाडीवरीने स्वीकारतो, तोच व्हरा स्पोर्ट्समन असतो. तसेच, राजकारणातही जो ता हसतहसत पराभव मान्य करून, आतमपरिक्षण नंतो तो खरा पुढारी समजला जातो. काही वांशपूर्वी मेदवार प्रचार करताना एकमेकांवर टीका-टिप्पणी नव्याचे. पण, त्याला एक दर्जा असायचा. शालीतून जोडे मारणे' अशी उपमा त्यावेळी दिली यायची. पराभूत झालेला उमेदवार सर्व काही विसरून विजयी उमेदवाराचे अभिनंदनही करत असे. काही संगी तर पराभूत उमेदवार विजयी उमेदवाराच्या विवेणुकीत सहभागी झाल्याचे चित्रही बघायला पेण्यायचे.

रंतु, हळूहळू राजकारण बदलत गेले. अनेक न्हेगार आणि माफिया हे या क्षेत्रात आले; आणि राजकारणाचा चेहरामोहारच बदलला. एकनाथ शंदे यांनी बंड केल्यामुळे 'अभद्र' युतीचे 'मविआ' गरकार पडले म्हणण्याएवजी पत्त्याच्या गालल्याप्रमाणे कोसळले, असे म्हणणे संयुक्तिक रेरेल. जनतेच्या 'पाठीत खंजीर' खुपसत, मोठे 'अभद्र' प्रयत्न करून, ज्या 'अभद्र' कारभा-यांनी 'अभद्र' सरकारला जन्म दिला होता, त्यांच्या अंगांचा तिळपापड' होऊन, त्यांच्या 'सतापाची माग तळपायातून मस्तकात' गेली; आणि त्या

विवाहासूनच महाराष्ट्रात 'सूड' व 'द्वेषा'चे नकाराण सुरु झाले. 'अंगावर आला तर कोथळा हेर काढील', 'माझ्यानादीलागलातर हात-पाय दून टाकील', 'आडवा आला तर २० फूट मेनीत गाडील', 'मला बोटे दाखवले तर बोटे दून टाकेल' अशा एकमेकांना दिवसाढवळ्या धानभवनात आणि बाहेर धमक्या दिल्या जाऊ गल्या. 'बाप दाखव नाहीतर श्राद्ध कर', 'एकतर तरी राहशील नाहीतर मी' अशी टोकाची द्वेषपूर्ण व्यावहाने दिली जाऊ लागली. खेरे तर कायद्याने हा पीर गुन्हा आहे. पण, 'लोकप्रतिनिधी' (?) ना वै काही माफ असते. निवडू आले की यांना डगिरी' करण्याचा एकप्रकारे 'परवाना'च लळतो. त्यामुळे यांचे 'दंबंग' पिरीचे असे वर्तन पून, तुम्हा-आम्हाला 'लोकप्रतिनिधी की, वगुड'? या पडणा-या प्रश्नाला 'काडीचीही मत' नाही.

टले हेते 'अपयश ही यशाची पहिली पायरी सते' असे मानून, या निवडुण्युकीतील पराभवाचा ठंचा मानाने स्वीकार करून, काय आणि कोठे का झाल्यात? याचे आत्मपरीक्षण केले जाईल. 'सरड्यालाही लाजवेल इतर्या जलदातीने बदलणा-या' संधीसाधू आणि पलटूराम रभाया-यांकडून 'मोठ्या मनाची' अपेक्षा ठेवणे अजे 'कपाळमोक्ष करून' घेण्यासारखेच आहे. दिव्यिठाकरे यांनी याविषयी बोलताना, प्रश्नाला गल देत 'तो मी नव्हेच'ची भूमिका घेतली. 'कालाआधी' आता भाजप पतपेढ्याही लुटायचे वयंत्र रचत आहे. पण, आता ठाको बंधू एकत्र अल्याने ते शक्य होणार नाही' असे वक्तव्य करणा- 'सकाळच्या भोग्या'ने तर, 'मी दिल्हीत आहे, ही मला मुंबईचे प्रश्न विचारू नका. मला बदल काहीही माहीत नाही', असा जवळजवळ तारो किमीचा सोईनुसार 'यूर्न' घेतला. सा-या

काठेरी साधे 'खुडू' वाजले तरी, इयाकडे खारीपूर्ण माहिती आहे', 'मला क्याचा फोन आला होता', 'मला तमक्याने माहिती दिली', 'आमचेही सगळीकडे सोर्स हेत' असे नेहमीचे पालूपद वापरून, मोदी, शहा, राजा, फडणवीस आणि भाजपवर विषारी फुक्तार डाणा-या या 'महाशयांना' या निवडणुकीच्या गलाची माहिती नसावी? यावर शंबेडे पोरांत तरी वास ठेवेल का? मनात आणले तरह 'महाभाग' नाही, 'उबाटा' गट आणि 'सूम्पतात्या'च्या त्यांचीही युती घडवून आणतील. म्हणून तर त्यांना 'श्वप्रवक्ते' अशी सन्माननीय (?) पदवी बहाल आहे.

प्रीत्रामणेच पुन्हा एकदा ते तोंडावर आपटले हेत. 'स्वतःच स्वतःच्या हाताने तोंड फोडून न्याचे ते कोणत्या 'तोंड'ने सांगणार? म्हणून त्यांनी 'कानावर हात' ठेवले असावेत. त्यांची ही उच्चण आम्ही समजू शकतो. उद्धव ठाकरे तर गलानंतर कोठेच दिसले नाहीत. 'योग्य वेळ येत, 'योग्य वेळी आनंदाची बातमी देईन' असे त्यांची हवेत अनेक 'कागदी' बाण मारले. आता एकदा मराठी माणसाने त्यांना त्यांची 'योग्य' दाखवून दिल्याने त्यांना बहुधा तोंड बवायला 'तोंड'च राहिले नसावे. सर्वात कहर आ तो राज ठाकरेनी. २ दिवसांपूर्वी घेतलेल्या कार परिषदेत 'विकासा' शिवाय इतर कोणेतही विचारू नका, अशी प्रथमच पत्रकारांना तंबी दी. परंतु नंतर पत्रकारांनी 'बेस्ट'च्या डणुकीविषयी त्यांना प्रश्न विचारलाच. तेव्हा नी 'बेस्ट पतपेढी' काय आहे? असा कारानांच प्रतिप्रश्न केला. यावरून, या डणुकीच्या युतीबद्दल मला काहीही माहीत नाही. किंवा, मला अंधारात ठेवले गेले. असे त्यांना यायचे आहे का? क्षणभर आपण हे मान्य केले

मग बाळा नांदगावकर या निवडणुकीत सक्रिय
होते? आणि होतेतेर मग तुमच्या आदेशाशिवाय
ते का? हे प्रश्न उपस्थित होतात. या प्रश्नांना काय
त देणार?

ज उठून स्वतःला 'अतिविद्वान' समजत,
मोरच्याला शिव्या, शाप द्यायचे. चिथावणीखोपास
आणि प्रक्षेभक वक्तव्ये करून फेक नैरटिव्ह सेटे
रून जनतेत संभ्रम निर्माण करण्याचा प्रयत्न
रायचा. एखाद्याच्या शीरीराच्या व्यंगवरून
गालच्या स्तरवरची टीका-टिप्पणी करायची.
वळ विरोध करायचा म्हणून, कृष्ण जयंतील
संसाहर करायचा आणि फुकट वाटायचे. हेच का
मचे हिंदूत्व? फडणविसारी आम्हाला हे शिकव
येते, ते शिकवू नये, त्यांच्यापेक्षा आम्हाला जास्त
लळते, अशा फुशारक्या मारून त्यांचा
रायचा. पण, 'डोक्यावर बर्फ आणि जिभेवर
वर ठेवत' राजकारण करायचे असते, हे संयमी
आणि सहनशील असलेल्या फडणविसांकडून
एकण्याची खरी गरज तुम्हाला आहे. तुम्ही आणिं
रांगे कायथ शिव्या देतात, पण ते प्रत्युत्तर देते
हीत. आक्रस्ताळेपणा, आडनावाचा अहंकार,
यथयाट, शिव्या-शाप, पोपटंपाची करून नव्हे
र, संयम राखत जनतेत मिसळून त्यांचे प्रश्न मारी
वाले तरच जनता मत देईल, हे साधे सरल गणित
पर्यंत डोक्यात शिरणार नाही; आणि 'गिरातो भी
ग उपर' ही 'अहंकारी' प्रवृत्ती सोडत नाही तोपर्यंत
मची अधोगती थांबणार नाही, हे मात्र नक्की.
गलेला पराभव मान्य करून आत्मपरीक्षण
रण्याचा बोध अजूनही घेतला नाही तर,
जकराणातून बाहे फेकल्या जाण्याचा दिवस
जास्त लांब नाही, हे मात्र नक्की.

प्रदीप व्ही. खोलमकर,
नाशिक
मोबाईल क्र. ८७६७५९२९८०

गावाकडील शेतातून धान्य, भाजोपाला, फळे शहरात येतात, हे नेहमीचे दृश्य आहे. पण आता काळ बदलतो आहे. शहरातच मारीच्या कुंडीत, छतावर किंवा मोकळ्या जागेत शेती उगवत आहे. यालाच अर्बन वोजच्ची बचत हाते. शेवाय छतावर असलेली हिरवाई हवेतला धूर, धूळ, प्रदूषण कमी करण्यास मदत करते. यामुळे घरभोवती नैसर्गिक वातावरण तयार होते. शहरातील एकाम्या मोकळ्या जागा, खत आणि कपोस्ट तयार करून भाज्या उगवणे ही सुक्षित व आरोग्यादायी पद्धत ठरते. ओल्या कच्च्यापासून कंपोस्ट तयार करणे आणि त्याचा वापर शेतीत करणे ही अशा पद्धतीना शासकीय आणि खासगी संस्थांनी प्रोत्साहन दिले, तर अर्बन फार्मिंग ही फक्त एक संकल्पना न राहता एक मोठी चळवळ होऊ शकेल.

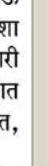
छंद नाही, तर शहरातील अन्नसुरक्षा, पर्यावरणीय संतुलन आणि निरोगी जीवनाशी जोडलेली आहे. वाढत्या लोकसंख्येमुळे शहरी भागात अन्नधानाची मागणी प्रचंड वाढली आहे, परंतु उपलब्ध जमीन मर्यादित आहे. त्यामुळे शहरातच शेती करणे हा उपाय म्हणून पुढे आला आहे. आज मुंबई, पुणे, बंगलोर, दिल्ली अशा अनेक शहरांमध्ये छतावरील शेती किंवा टेरेस गार्डनिंग मोठ्या प्रमाणावर लोकप्रिय होते आहे. फक्त मोकळ्या जागेची गरज नाही, तर कुंड्या, झूम, पाईप, अगदी प्लास्टिकच्या बाटल्यांमध्येही भाज्या-फळे उगवात येतात. टोमर्टो, मिरची, वांगी, कारळे, पालक, मेथी, कोथिंबीर यांसारखी पिके घरातच उगवली तर त्याचा फायदा केवळ घरगुती स्वयंपाकापुरता होत नाही, तर त्यातून मिळणारा ताजा व विषमुक्त अन्नसाठा आरोग्यासाठी वरदान ठरतो.

अर्बद्द फार्मिंगमुळे शहरातील पर्यावरणालाही मोठाफायदा होतो. छतावर मातीची बाग असेल, तर घराचे तापमान नियंत्रित राहते. उन्हाळ्यातील उष्णता कमी होते, एअर कंडिशनरचा वापर घटतो आणि

गणपती

कॉलेजांचे मैदान, सोसायटी परिसर या सर्व ठिकाणी सामूहिक शेती अवकल्प राबवले जाऊ शकतात. अशा उपक्रमांतून मिळणारी पिके स्थानिक बाजारात विकली जाऊ शकतात, ज्यामुळे रोजगारनिर्मितीही होते. काही देशांत कम्युनिटी आर्डन ही संकल्पना फार लोकप्रिय आहे. लोक आपल्या रिकाम्या वेळात एकत्र येऊन पिके लावतात, त्यांचे संगोपन करतात आणि त्यातून मिळणारा अन्नसाठा वाटून घेतात. आपल्या शहरांमध्येही अशा पद्धतीने समाज एकत्र आला, तर अन्नसुरक्षेबरोबरच सामाजिक ऐक्यालाही नवा बळ मिळेल.

अर्बन फार्मिंगचा आणखी एक महत्त्वाचा वैलू म्हणजे सेंट्रिय शेती. शहरातील लोक सायनिक खातांनी पिकवलेल्या भाजीपाल्यापेक्षा ऑर्गेनिक भाज्यांना प्राधान्य देतात. त्यामुळे घरच्या घरी सेंट्रिय

डॉ. भागवत राज
(लेखक कृती व
अभ्यासव
मोबाइल नंबर ८

च्या जन्व

वच्च राहते.

भाऊ चव्हाण
स्पैशियल स्ट्राचे
आहेत)
६७४५६४५५

यार केल्या, तर मुलांना निसर्गांशी
वजवळीक साधाता येईल आणि अन्नाचा खरा
पर्थ समजेल.

थापि, अर्बन फार्मिंगला काही
अडचणीही आहेत. जागेची कमतरता,
पाण्याचा तुटवडा, लोकांचा वेळ न देणे ही
मोठी आव्हाने आहेत. पण आधुनिक
प्रंत्रजानाने यावर उपाय सापडले आहेत.
यायद्योपेनिक्स, एरोपेनिक्स, ड्रिप
सैंचन यांसारख्या पद्धर्तीनी कमी पाणी व
कमी जागेतही भरघोस उत्पादन घेता येते.

**शहरातील मुलांना
शेतीसी जोडणे ही अर्बन
फार्मिंगची आणखी एक
मोठी देणारी आहे.
आजची पिढी
मातीपासून दुरावली
आहे. त्यांना भाजी
कुरून येते, पिक वाढते
कसे, झाडाची निगा
कशी राख्याची याचा
अनुभवच मिळत नाही.
शाळांमध्ये लहान बाग
वाहतु
घटते.
अधिक स्थिर
राहण्य
अर्बन
लाइफ
गरज व
लोकां
तुटवडा
अन्नसु
आपण
थोडी
निर्माण
नवा ३
शहराती
पाहिजे
छतावडा
काही
छतावडा
शेतजी
शहराती
निरोगी**

माची कथ

ला बाजारात येतो, त्यामुळे
 कोचा खर्च कमी होतो, प्रदूषणही
 शेतकन्यांपर्यंत पोहोचणारा फायदा
 वाढतो. शहरात अन्नधान्याचा
 रवठा झाला तर महागाई नियंत्रणात
 सही मदत होईल.
 फार्मिंग ही केवळ फॅशन किंवा
 टाइल संकल्पना नाही, तर ती एक
 नव चालली आहे. हवामान बदल,
 खेड्येची वाढ आणि अन्नधान्याचा
 या पार्श्वभूमीवर शहरातूनच
 क्षाशोधणे अत्यावश्यक ठरत आहे.
 थोडा वेळ, थोडा कचरा आणि
 मोकळी जागा दिली, तरी त्यातून
 होणारी हिरवाई आपल्या जीवनाला
 येदील.

गल लोकांनी एक गोष्ट लक्षात ठेवली
 आपण जर प्रत्येकाने आपल्या
 , गच्छीत किंवा मोकळ्या जागेत
 माडे उगवली, तर लाखो घरांच्या
 एक भला मोठा हिरवा
 नीचा पट्टा निर्माण होईल. तो
 स्वच्छ हवा, ताजे अन्न आणि
 जीवन देईल.

तपादन कला. पैठणलाही अनेक
वेदान संत समाजमान्य सर्वसामान्य मंडळी
वार्षिचे भक्त झाले. पैठन, रामटेक,
लालबर्डी, भंडारा, डाकराम, रिद्धपूर, राहेर,
गांडे, वेळुल मिन्य बीड कुणारी
लकळ लापा, लदा लापा, कावरपाता लापा
या सारख्या ४२ लिंगा मराठी भाषेतुन
निर्माण केल्या आहे. येथूनच मराठी
साहित्यपंरेची मुश्वात झाली. मराठी
आत्मियेच्या भावेनुमुळे विविध साहित्य
प्रकारांत मदानभावांनी घेऊ करून मराठी

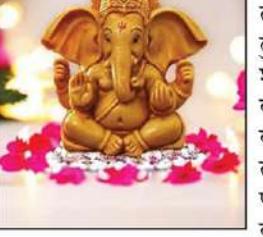
प्रगतीत नहुनामार्गात रक्कन बोलन भरात
 साहित्य समृद्ध केलं. मराठीला आभिजात
 भाषेचा दर्जा मिळविण्यासाठी श्रीचक्रधर
 स्वार्मांवर आधारित असलेले साहित्य
 महत्वाचे दस्तऐवज ठरले आहे, याबाबत
 शासनाने वेळोवेळी खुलासा केलेला आहे.
 आज जगातील पहिले मराठी भाषा विद्यापीठ
 भगवान सर्वज्ञ श्रीचक्रधर स्वार्मीच्या
 पदस्पर्शने पवित्र असलेल्या श्रीक्षेत्र रिदूपूर
 (जि. अमरावती) येथे सुरु झालेले आहे.
 श्रीचक्रधर स्वार्मीच्या पदस्पर्शने महाराष्ट्रात
 १६५० तीर्थस्थाने निर्माण झाली. हा
 महाराष्ट्राचा ऐतिहासिक वारसा आहे. मानवी
 मूल्याना नवसंजीवनी देणारे भगवान सर्वज्ञ
 श्रीचक्रधर स्वार्मीचे तत्त्वज्ञान, कार्याची
 ओळख, विचारांचा जागर सर्वत्र होण्यासाठी
 भाद्रपद शुद्धितीया हा दिवस भगवान सर्वज्ञ
 श्रीचक्रधर स्वार्मी अवतारदिन म्हणून साजरा
 करण्याचा शासनाने निर्णय घेतेला आहे.
 आज श्रीचक्रधर स्वार्मीच्या अवतारदिनी
 सर्वांना हार्दिक शुभेच्छा !

अविनाश मनोहर साळकर
मुख्याध्यापक
 प्राचार्य ग्राम विकास माध्य व उच्च
 माध्यमिक विद्यालय, अंबाडा मोर्शी

धायक कामे करावीत

हिंदू संस्कृतीत गणपती या देवतेला सर्वोच्च मान असून गणपती हा विघ्नहर्ता असल्याचे मानले जाते. गणपती हा शिवपार्वतीचा पुत्र असल्याचा पूराणात उल्लेख आहे.

गणपतीला गजानन, वक्रतुड, एकदत, कृष्ण पिंगाक्ष,
गजवक्रं लंबोदर, विकटमेव, विघ्नराजेत्रं, धूमपूर्वण
भालचंद्र, विनायक आदी अनेक नावे आहेत.

करू लागला. तिचा ता विलाप पाहून विष्णु गुरुदावर बसून तिथे आले व तक्षीणीच उत्तरेकडे जाऊन प्रथमतः दिसलेल्या प्राण्याचे महणजे हत्तीचे शीर कापून ते परू लागले. तेव्हा हत्तीणीने त्यांना अडवून आपल्या पतीला परत मस्तक लावून जिवंत करण्याची विनंती केली, अन्यथा आपण शाप देऊ असेही सांगितले, तसेच वे शिर दुसऱ्या कोणाला लावण्यासाठी आपण नेत असाल अशी शंका उपस्थित करून जर तुम्ही माझ्या हत्तीला जिवंत करू शकत नसाल तर त्याला मारण्याचाही तुम्हाला अधिकार नव्हता असे बजावले आणि तुम्ही माझ्याचा हत्तीचे शिर का कापले असे म्हणून त्याला जिवंत करण्याची विनंती केली. तेव्हा भगवान विष्णु ने उत्तरेकडे भेटलेल्या पहिल्याच प्राण्यांच्या शीरा मुळेच सदरू बालक जिवंत होणार आहे असे सांगून उड्याही हत्तीला मी जिवत करतो असै म्हणून त्यांनी दुसऱ्या पका इनीचे मन्त्रक आणार त्याला लावून त्या गजाजांता जिवंत केले त

टेलकांनी तस्राणा एकत्र आणण्यासाठी व त्यांच्यात देशभक्तीची मिनेटवण्यासाठी सार्वजनिक गणेशोत्सव सुरु केला. हळूहळू सार्वजनिक गणेशोत्सव ही महाराष्ट्राची प्रंपरा बनती.

दली भक्तानी तीच दान महणून स्वीकारावी. गणेशोत्सवात
डोळे दिपवणारी रोषाणाई केली जाते त्यामुळे विजेचाही

श्याम बसपा ठाणेदार अपव्यय होते. तेंव्हा सजावटी रोषणाई यावर मर्यादित दौँड, जिल्हा पुणे घालावी. काही सार्वजनिक गणेशोत्सव मंडळे आपल्यांमध्ये मंडळाचे मार्केटिंग करत आहेत. नवसाला पावणारा गणपतीचे अशी जाहिरात करून सिलेंब्रेटीना बोलवले जाते. त्यासूचन्यात अशी जाहिरात करून सिलेंब्रेटीना बोलवले जाते. त्यासूचन्यात मग मंडळा- मंडळामध्ये मतभेद होऊन तेढ निर्माण होते त्यातूनच मग कायदांचे सुव्यवस्थेचा प्रश्न निर्माण होतो. टिळकांनी गणेशोत्सव साधेपणाने साजरा करण्यासाठी सांगितले आहे. दुसऱ्यांना त्रास होऊन देता गणेशोत्सव साजरा केला पाहिजे. गणेशोत्सव मंडळांनी दहा दिवसांच्या कालावधीत सामाजिक उपक्रम राबवले पाहिजेत. गणेशोत्सव मंडळांनी समाजाला उपयोगी पडतील अशी विधायक कामे करावीत. गणेशोत्सव मंडळांनी रक्तदान शिविर आयोजित करावीत. दुष्काळग्रस्तांना, पूरग्रस्तांना मदत करावी तसेच गरीब आणि कोरोना काळात पालक गमवलेल्या अनाथ मुलांचे शैक्षणिक पालकत्व स्वीकारावे. अनाथ आश्रम, वृद्ध आश्रमांना मदत करावी. गणेशोत्सव मंडळांनी शालेय विद्यार्थ्यांच्या कलागुणांना वाव दिला पाहिजे. मंडळांनी शालेय विद्यार्थ्यांच्या गीत गायन स्पर्धा, नृत्य, निंबंध आणि वकृत्व स्पर्धा यांचे आयोजन करावे. गणेश ही बुद्धीची देवता आहे त्यामुळे विद्यार्थ्यांची बुद्धिमता वारीस लागेल असे उपक्रम राबवावेत. हा उत्सव जितका साधेपणाने साजरा केला जाईल तितकेचे त्याचे पावित्र कायम राहील आणि भक्तांनाही त्याचा आनंद लुटा येईल.

श्री गणेशाच्या आरतीचा उत्पत्ता चढत्या-वाढत्या हिंदूवी स्वराज्यावर शत्रू सतत चाल करून येत होता. असाच आदिलशहा नावाचा शत्रू छत्रपती शिवाजी महाराजांवर चाल करून आला. स्वराज्यात त्याने मोठा आकांत मांडला. त्यामुळे महाराज अतिशय खिन्ह झाले या आदिलशाही संकटाची विघ्नहर्ता समर्थ रामदासांना शिवरथरळ येथील सुंदरमठामध्ये समजली. स्वराज्याचे रक्षण ब्हावे यासाठी समर्थांनी साक्षात् विघ्नहर्त्या गणरायालाच साकडे घातले. गणरायाला त्यांनी साथ घातली संकटी

पावावे निर्वाणी रक्षावे. आर्त साद गणरायाने ऐकली. तो गणराय महाराजांच्या पाठीशी धावून आला. आदिलशाही सैन्याची पूणे दाणादाण उडवून महाराज यशस्वी झाले आणि समर्थांचा नवस पूणे झाला. समर्थांनी सुंदरमठावर गणपती आणला. समर्थांनी महाराष्ट्रात पहिला सार्वजनिक गणेशोत्सव साजरा करून सुंदरमठामध्ये सुखकंत दःखर्हा ही श्रीगणेशाची आरती लिहिती. या आरतीचा पहिला मान

शंकर पवार,
सातारा.

हिंग्रजांविरुद्ध लढा देणे अशक्य आहे हे ओळखून लोकमान्य ना एकत्र आण्यासाठी व त्यांच्यात देशभक्तीची मशाल र्जनिक गणेशोत्सव सुरु केला. हल्ळूहल्लू गोत्सव ही महाराष्ट्राची परंपरा बनती. मोठ्या भक्तिभावाने जोपासली जाते. नंती सुरु केलेला सार्वजनिक गणेशोत्सव उत्साहात साजरा केला जातो. केवळ तर संपूर्ण देशां गणेशोत्सव मोठ्या बळा जातो. गणेशोत्सव हा महाराष्ट्राचा मानविंदू आहे. गणेशोत्सव श्रवण इंद्रियांवर होऊ शकतो. उत्सवाच्या नावाखाली वर्गणी उकळली जाते प्रसंगी धमकीही दिली जाते. त्यावरीही गणेशभूत नाजर आहेत. भक्तांनी जितकी वर्गणी दिली भक्तांनी तीच दान म्हणून स्वीकारावी. गणेशोत्सवात डोळे दिवपणारी रोषणाई केली जाते त्यामुळे विजेचार्ही अपव्यय होतो. तेंव्हा सजावटी रोषणाई यावर मर्यादिंदा घालावी. काही सार्वजनिक गणेशोत्सव मंडळे आपल्यांनी मंडळाचे मार्केटिंग करत आहेत. नवसाला पावणारा गणपती अशी जाहिरात करून सिलेंब्रेटीना बोलवले जाते. त्यातूनच मग कायदाव

ठिक आहे. लवकरच गणेशाची आगमन होणार आहे. तिहा दिवसांच्या कालावधीत सर्वच गणेशभक्त गणेशाची मनोभावी वैरंगी उत्साहाचे वातावरण असेहे मात्र अलीकडच्या काळात नवरूप बदलू लागले आहे. टिळकांनी ज्या उद्देशने हा सण मुऱ्ठात हारपला आहे. इतकेच काय पण या उत्सवाचे पावित्र्याही कमी आज हा उत्सव न राहता इव्हेंट बनला आहे. उच्च उंच मूर्तीची माली आहे. यामोठ्या मुर्त्या समुद्राच्या पाण्यात विसर्जित करताना ने बांधाच्या लागतात. उच्च उंच मूर्तीचे अवडंबर न माजवता गेश मूर्ती खरेदी करून तिची प्राणप्रतिष्ठा करावी. शास्त्रानुसार गणेश मूर्ती बनवावी असे सांगितले आहे असे असतानाही सर्वांस सपासून मुर्त्या बनवल्या जातात. या मुर्त्या पाण्यात विरघळत वैही प्रटूषण होते. गणेशांत्सवाच्या दहा दिवसांत ध्वनी प्रटूषणी

गणेशभक्त मारया गासावा!

ही पूजा, यज्ञ, ब्रत, उत्सव किंवा शुभकार्य सुरु करण्यापूर्वी श्री ली जाते. शैव, वैष्णव तसेच अन्य संप्रदायाच्या उपासनेतही शपूजा केली जाते. शिव, श्रीविष्णु आदी देवतांची उपासना प्रमाणेच केवळ श्री गणेशाची उपासना करण्याचांची ही एक गाणपत्य या नावाने ओळखला जातो.

साधना करणाऱ्यापैकी एक थोर गणेशभक्त म्हणजे मोरया चढत्या-बाढत्या हिंदी स्वराज्यावर शत्रू सतत चाल करून येत होता. असाचा आदिलशाहा नावाचा शत्रू छत्रपती शिवाजी महाराजांवर चाल करून आला. स्वराज्यात त्याने मोठा आकांत मांडला. त्यामुळे महाराज अतिशय खिन्न झाले या आदिलशाही संकटाची विघ्नहर्ता समर्थ रामदासांना शिवथरघळ येथील सुंदरमठामध्ये समजली. स्वराज्याचे रक्षण बळवे यासाठी समर्थानी साक्षात् विघ्नहर्त्या गणरायालाच साकडे घाटले. गणरायाला त्यांनी साथ घाटली संकटटी

पावावे निर्वाणी रक्षावे. आर्त साद गणरायाने ऐकली. तो गणराय महाराजांच्या पाठीशी धावून आला. आदिलशाही सैन्याची पूणी दाणादाण उडवून महाराज यशस्वी झाले आणि समर्थाचा नवस पूणी झाला. समर्थांनी सुंदरमठावर गणपती आणला. समर्थांनी महाराष्ट्रात पहिला सार्वजनिक गणेशोत्सव साजारा करून सुंदरमठामध्ये मुख्कक दुःखहर्ता ही श्रीगणेशाची आरती लिहिली. या आरतीचा पहिला मान

सुंदरमठाला जातो. त्यामुळे या सुंदरमठाला पहिल्या गणेशोत्सवाचा वारसा श्री समर्थ रामदासांनी दिला.

शंकर पवार,
सातारा.

भवित्वार्थी

अनेक कारणांमुळे खेळांचं महत्व जाणवत. खेळांमध्ये रंजन असतंच पण थोका पत्कलन पुढे जाण्याची उमेदही असते. प्रतिस्पर्धाच्या तुल-नेत आपली ताकद आणि कस आजमावण्याची संधी असते, सरस कामगिरी करून जनकौतुक मिळवण्याची इच्छा असते, खिलाफूतृती जोपासून प्रतिस्पर्धाचीशीही मैत्र जुळवून ठेवण्याचा मानव-तावाद असतो, व्यवहारात कामी येतील असे थडे गिरवण्याचा खेळ हा एक मंत्र असतो आणि सरतेशेवी अध्यात्माच्या वाटेवर नेणारा हा एक सोपा सोपान असतो. म्हणूनच प्रत्येक काळामध्ये, प्रत्येक पिंडीला खेळांचं महत्व जाणवतंच. गोकुळाळांप॒ हा असाच एक दिवस. कृष्णचिरामध्ये कृष्णाच्या लिलांनी सजलेला अध्यायांमध्ये गोकुळाळांप॒ खेळात भाविक बाराच काळ रेंगाळतात. नटखट काहैयाने बालपणातला प्रत्येक रस भरमरुन अनुभवला. त्याच्या या बाल-लीलांमध्ये खोड्या होत्याच शिवाय दुपारी सगळी सामसूम झाली असताना शिंकाळ्यावरील दह्याचे हंडे फस्त करण्याचा चोरटेपणीही होता. दुधातुपाने संपन्न असणाऱ्या घरातील असल्यामुळे खंडे तर त्याला चोरी करून दही-दूध खाण्याची काहीच गरज नव्हती पण तीही साधारण घरामधून आलेल्या गोपांच्या संगे हा श्रीही चोरी करून दही खातो तेव्हा या खेळामधून, या प्रतीकामधून, या कथेतून अनेक संदर्भ निघातात. हे संदर्भ अध्यात्माकडे नेणारे असतात. त्यातील गर्भितार्थ समाजयवरथेच्या उत्तरांची, एकमेकाच्या साह्याने एखांद काम मार्गी लावल्यास मिळण्याचा खा-वीशीरी यशाचं, विकाटीने- तनामानाचा तोल सांभाळत केलेल्या कायाचं यशोफलीत दाखवणारा असतो. म्हणूनच दहीहंडीचा उत्सव हा एका वेळी नटखट

गोविंदांचा खेळ असतोच त्याचबरोबर तो काही थडे देणारा क्षणही असतो. लहानांना या खेळातील थरार आवडतो, प्रौढांना युवकांची चपळता आकर्षित करते तर वृद्धांना या निमित्ताने रंगणाऱ्या स्वास्थ प्रवचनांची मोहिनी पडते. म्हणजेच या एका उत्सवाकडे पाहण्याची प्रत्येकाची दृशी वेगानी असते.

नंद-योशोदाच्या अंगणी खेळणारा कृष्ण हा विष्णुचा अवतार. सूरीचं नियमन करण्याचा या देवताने आपल्या कृष्णावतारातही समाजाला एकत्र आण्याचा प्रयत्न केलेला दिसतो. सूरीचा हा पालनकर्ता या अवतारातील बालरूपातही पालकाची भूमिका बजावताना दिसतो तेह्याच त्याच्या चरणी नतमरतक व्याहयाला होते. संपन्नतेचा, सुखवरपणा, सामध्याचा सगळा नखरा क्षणात दूर सारुन हा नंदकिंशोर आपल्या सवागळ्याच्या गराड्यात रमतो. आपल्याबरोबर सगळ्यांचा चागलंचुगलं खायला मिळाव या उद्देशाने तो गोरीच्या हंडावातील लोणी चोरतो, दही चोरतो. नंदर सगळे एकत्र येऊन झगोलेलंझळ सगळं साहित्य एकत्र करतात आणि घनगांद सावली देणाऱ्या एखाद्या झाडात छायेत बसून सेन करतात. अशा प्रकारे सहभोजन होते तेह्या सामाजिक पातलीवरील भेदभाव क्षणात विरुद्ध जातात. आपल्या घासातील घास काढून दिला जातो, एकत्र घास घेतला जातो, खेळीमेळीत घोजनाचा आनंद मिळतो तेह्या उच्च-नीच, गोसाकाळा, ज्येऽ-कनिष्ठ हा भेदभाव उत्तर नाही. हे चिरकालीन सत्य जाणूनच कलियुगातही समाजातील जाती-धर्मांची भेदभाव, नष्ट करण्यासाठी संतम हात्यांनी, समाजसुधारकांनी, तत्त्वज्ञांनी समाजातील सर्वात खालच्या थरातील लोकांकडे भोजन करण्याचा मार्ग अवलंबलेला दिसतो. आजही धर्मनिरपेक्षेचा

बरेचसे खेळ रंजनाच्या उद्देशाने खेळले जातात. मात्र रंजनाबरोबरच अध्यात्माकडे नेणारा एक खेळ म्हणजे दहीहंडी. दर वर्षी गोकुळाळांप॒ दिवशी उंचावर बांधलेली हंडी फोडण्यासाठी गोविंदा थरावर थर लावतात. एका अर्थी हे थर म्हणजे सुखनिधानाकडे नेणारा सोपान असतात. सध्या या सणाला चिटकलेला राजकीय रंग गहिरा होत असला तरी क्षणिक तो बाजूला सारला तर कृष्णभक्तीच्या या स्पष्टपणे समोर येतात.

दहीहंडी, भक्तीचा सोपान

चेहरा मिरवण्यासाठी हाच उपाय योजला जातो. आपण सर्व एक आहोत हा संदेश पोहोचवण्याचा हा एक सवत प्रभावी उपाय आहे. कृष्णाने आपल्या बाललिलांमधून इतका महत्वाचा संदेश हसत-खेळत दिला आहे. म्हणूनच वरकरणी साथा वाटणारा हा खेळ युगाच्या पटलावरही अस्तित्व राखून आहे.

आता कृष्णही नाही आणि तो काळही नाही. शिंकाळ्यावर बांधलेल्या दहादुधाचे चरवे आजच्या पिंडीच्या डोळ्यासमोर येण्याची सुतराम शक्यता नाही. पण असे असलं तरी आजही दहीहंडी रंगते. ती भक्तीभावाने, खेळाच्या उत्साहाने रंगते पाप त्याहीपेक्षा जास्त कोरट्याचा बदलत्या निर्णयांमुळे रंगते. दर वर्षी दहीहंडीसाठी किली थर लावायचे, किती वयापार्यंतच्या मुलांना त्यात सहभागी करून घ्यायचं, त्यांच्या सुरक्षेसाठी कोणते उपाय योजायचे, त्यांचा विमा उत्तरावाया का, अपघात कमी करण्यासाठी आणि गोविंदांच्या सुरक्षेसाठी आणखी कोणते उपाय योजायचे याविष्यी चर्चा रंगते. आताही दहीहंडीसाठी उभारल्या जाणाऱ्या मनो-न्याची उंची आणि त्याचात्यांची निर्णयांमुळे रंगते. दर वर्षी दहीहंडीसाठी किली थर लावायचे, त्यांच्या निर्णयांमुळे रंगते. आता असे असंदर्भ त्यात घटत आहे. दहीहंडीची असते हे पदकांनी लक्षत घ्यायला हवं. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

मर्यादा नसली तरी दहीहंडीमध्ये उभारल्या जाणाऱ्या मनो-न्याची उंची हा बन्याच वेळा चिंतेचा विषय रत्तात. या मनो-न्याचांमध्ये सहसा वरच्या टप्प्यांमध्ये अधिकारिक लहान मुलांचा समावेश केला जातो. एक तर त्यामुळे खालच्या थरातील गोविंदांवर कमी भार पडतो आणि लहान मुले गतीनं वर चूडू शकतात. मात्र अनेक वेळा हे मनोरे कोसळतात आणि गोविंदांना चांगलाच मार बसतो. या मुक्त्या मारामुळे अनेक गोविंदा आपण झाल्याची उदाहरण ताजी आहेत. साहजिकच पाणी मारून अल्या झालेल्या निरसळ्या रस्त्यावर हा खेळ खेळण्याच्या गोविंदांच्या जीवावर बैतप्याची शक्यता असल्यामुळे गेल्या काही वर्षासापूर्व या विषयात याचिका दाखल केल्या जात आहेत. याचिकाकर्त्तांची यावर भर देणे अपेक्षित असरं; वेडगळ दावे करून आपला हसू करून घेण नव्हे. मात्र यातील हा भाग सोडला तर उच्च न्यायालयाने हा विषय राज्य शासनाच्या अखत्यारीत असल्यावर सांगून मनो-न्याचा उंचीवर बंदी घालण्याचा विषय बाजूला सारला आहे. त्यामुळे आता जास्तीत जास्त उंचीचे करण्यासाठी अहमिका लागणार हे उघड़ा आहे. अर्थात यापल्यावर बंदी घालण्याची विषय बाजूला सारला आहे. त्याची उंचीचे करण्यासाठी असते हे पदकांनी लक्षत घ्यायला हवं. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

उत्साह, आनंद, जपलेल्या लोकांकडून मिळाणं गोविंदांना यामुळे अनेक गोविंदांना त्या भारलेल्या वातावरात आपण अगदी ताळाच्या फक्तीतील मुलांवर किती भार टाकत आहोत याचं भान रहात नाही. आणि मनोरा कोसळला की होणारं शारीरिक नुकसान कालांतरानं लक्षत घेण. क्षणाच्या उन्मादामुळे आयुष्य मातीमोल करण्यां योग्य नाही. याचा विचार संवच संबंधितांनी केला पाहिजे. कारण कायदा करण्यां, न्यायालयांनी आदेशानुसार महाराष्ट्र शासनानं काढलेल्या आदेशानील १४ वर्षांपूढील मुलं दहीहंडीत भाग घेऊ शकतील, हा भाग कायदा ठेवण्यात आला आहे. दहीहंडीच्या उंचीवर कोणतीही काहीही असते हे पदकांनी लक्षत घ्यायला हवं. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

इंद्राला बजावतं होतं. पण विजेमुळे कोणांचं नुकसान होऊन नये, अशी शंकराची इच्छा होती. त्यामुळे त्यांनी स्वतःवरच वीज पाडायला सांगितलं. समुद्रमंथनादरम्यान शंकराने हलाहल विषाचं प्राशन केल होतं. त्याच्याप्रमाणे भक्तांच्या कल्याणासाठी संदेव तप्तपर असलेल्या महादेवाने हे संकटही माहादेव महादेव मंदिर असें का घटतं हे विषद करताना एक आख्यायिका सांगितली जाते. शिवालिंगावर वीज का पडते याचं रहस्य घोणालाही असलेल्या विजेमुळे कोणतीही नाही. भगवान शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

भारतातल्या शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

भारप्रद महिन्यात इथे मोठा उत्सव असतो. तसेच महाशिवारात आपण शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

भारप्रद महिन्यात इथे मोठा उत्सव असतो. तसेच महाशिवारात आपण शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

भारप्रद महिन्यात इथे मोठा उत्सव असतो. तसेच महाशिवारात आपण शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

भारप्रद महिन्यात इथे मोठा उत्सव असतो. तसेच महाशिवारात आपण शंकरानेच विजेमुळे कोणतीही नाही. आपण गोविंदांना जीवावर उदार होण्यास तर भाग पाडत नाही ना याचा त्यांनी प्रामुख्याने विचार करण्याची गरज आहे.

